Elfde jaer. Nr 19. Zaterdag, 13 February 1864.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt slangsdags, sdonderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle posthuisbeurs.
Alle toezending van brieven, aanmoeningen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten » »
Een bekaertzenbrief . . . . . 20 centimen.
De aankondiging op 1 drukregel . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aankondigingen is eene der vereischten duidelyk uit te drukken of dezelve moeten POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moet aangenomen worden. Deze laatste, voor verscheidene uitteenvolgende keeren gezamen gemeten voordeeliger condities.

TONGEREN, DEN 13 FEBRUARY.

Ministeriecle Krisis.

Wy zien met genoegen de denkwyze welke wy by den aenvang der ministeriecle krisis uitdrukten, dagelyks meer veld winnen. Van den eersten dag, zegden wy, dat de regter zyde het bewind kon en moest aennemen, met of zonder de medewerking van MM. de Theux en Dechamps, maer met een programma van bezuinigende hervormingen in den nationalen zin veropenbaerd door de laeste kiezingen.

Die meening, eerst weinig geschat, begint de overhand te behalen; van alle zyden hooren wy zeggen dat er zich mannen aenbieden bereid om in de baen der herstelling te treden, om den kring der parlementaire debatten te verbreeden en aen de algemeene belangen den tyd en de gelden toe te wyden, die maer al te lang door de partybelangen werden ingepalmd.

De gelegenheid zal zich waerschynlyk niet lang laten wachten om hunnen goeden wil en hunnen moed op de proef te zetten. Immers, de ontslag-gevende ministers, na eerst voornemens geweest te zyn hunne portefeuilles terug te nemen in de tegenwoordigheid der aerzeling van oude katholieke aenvoerders, hebben zich verzonnen in aenzien der beweging die zich begint te doen gevoelen onder de progressieve katholieken en weigeren hun ontslag in te trekken.

Wat er dan ook gebeure, het schynt thans zeker dat wy met rasse schreden de ontbinding der Kamers te gemoet gaen. Te vergeefs poogt men zich links en regts daeraen te onttrekken, om redens die men ligt begrypt.

Te vergeefs werpt men op dat het land onder een katholiek ministerie geraedpleegd wordende, misschien een aen de katholieken ongunstig vonnis geven zou. Wy antwoorden met M. Coomans dat de ontbinding even onvermydelyk zyn zou onder een doktrinair kabinet, en nog noodlottiger voor de katholieken, na de bewyzen van onvermogen welke zy aen het land zouden gegeven hebben. De vrees van een kwaed doet dikwyls in een veel grooter kwaed vallen.

Wy antwoorden daerboven dat er slechts één ontbinding noodzakelyk en nuttig zyn kan, die welke zou geschieden op een programma van ekonomisch en financiëele hervormingen. Het land is al te dikwyls geraedpleegd geworden over de onoplosbare en onvruchtbare kwestiën van liberael. Er kan daeromtrent niets nieuws meer gezegd worden.

Men leest in de *Standaard van Vlaenderen*:

De indirekte belastingen, 't is te zeggen, de douanen, accynstegten, de regten van registratie, de yzeren wegen en de postdienst, de lateelen, enz., hebben gedurende het jaer 1863 in ons land opgebragt eene som van 115,750,564 fr. — Het ministerie, by het opmaken van het budget, had maer gerekend op eene opbrengst van 111,000,000 fr., zoo dat er 5 miljoen 695 duizend 564 franks meer ontvangen is geweest dan men verwachtte.

Die vermeerdering van opbrengst doet zich regelmatiglyk op sedert verscheidene jaren, en daer zy elk jaer omtrent vyf miljoen beloopt, zou zy gemakkelyk kunnen dienen hebben om de belastingen te verminderen, welke nu al te hoog gestegen zyn. In vier jaren had men daer aen twintig miljoen franks kunnen besteden, en zulks zou eenieder wel gewaer geworden zyn. Maer neen: de ministers hebben het anderszins uitgevonden: zy hebben doen beslissen dat de overschot der ontvangsten van elk jaer zou gebruikt worden voor de versterkingen van Antwerpen, die nooit tot iets zullen dienen aen de Belgen, en die maer gemaekt geweest zyn om de intresten der Engelschmans te bevoordeeligen.

De beslissing is dus onder alle opzigten schadelyk: want gebeurde het eens dat er geen overschot ware, men zou den eenen of anderen middel, — misschien eene nieuwe belasting, — moeten uitvinden om de gestemde som te volledigen. Aldus is het dat de liberale ministers geld met hamers gebroken hebben!

Afschaffing der doodstraf.

Ziehier eene petitie, aen den Senaet gerigt, waerin men niet de onmiddelyke afschaffing vraegt der doodstraf, maer dat dit korps het gouvernement andermael zou uitnoodigen, de proef van niet te guillotineeren, te hernieuwen:

» *Aen de heeren leden van den senaet,*

» Mynheeren,

» De ondergeteekenden, leden der Associatie voor de afschaffing der doodstraf, nemen de vryheid u binnen petitie van 1 meert laestleden te herinneren en aenzoeken u die straf uit onze wetboeken te doen verdwynen.

» In overweging nemende, nogthans, dat gy nog twyfel zoudt kunnen koesteren nopens de gevolgen der onmiddelyke afschaffing:

» Maer even aendachtig op den grooten voortgang welke hunne denkwyze sinds eenigen tyd heeft gedaen in het land en by den vreemde, zoo als het klaer blykt uit den bezoek der meetings te Luik en te Bergen, de wenschen onlangs opgeworpen door een groot getal uitstekende mannen op het kongres te Gent, de besluiten met algemeene stemmen genomen in Holland, door de *Maatschappy tot nut van 't Algemeen* en door het kongres der regtsgeleerden in Duitschland, de stemming der kommissie benoemd door de portugeesche Kamers, de iederen dag talryker wordende geschriften, waerin de prinsen der wetenschap zoo krachtig de doodstraf aenvallen, onder het oogpunt harer wettigheid en doelmatigheid;

» Overtuigd zynde, dat die voortgang in 't vervolg nog meer veld zal winnen, en dat het dus weinig voordeelig is nogmaels regt van verblyf te geven aen de doodstraf, in dit gedeelte der wetgeving, die, meer dan al de ander, om duerzaem te wezen, moet beantwoorden aen de innige gevoelens der natie en hekraftigd zyn door de openbare denkwyze.

» Ten slotte, in overweging nemende dat een zeker getal bepalingen van het ontwerp van het strafwetboek, gestemd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers, en thans voorgelegd aen uwe beraedslagingen, aenleiding hebben gegeven tot gegronde bedenkingen en tot ernstige betwistingen, dat al de veranderingen toegebragt door dit ontwerp aen de thans in voege zynde wetgeving niet gunstig ontbaeld zyn geworden en dat het derhalve niet voorzigtig is het debat te sluiten door eene voorbarige stemming:

» Verzoeken u de ondergeteekenden, Mynheeren, indien gy denken zoudt dat het onvoorzigtig ware dadelyk het schavot af te schaffen, de diskussie van het ontwerp van het strafwetboek uit te stellen, en vooral de diskussie over de artikelen, van dit wetboek, die de doodstraf voorschryven; en, intusschen het gouvernement aen te bevelen de proefneming te hernieuwen, welke in 1835 zoo ongelykkiglyk onderbroken is geworden, der afschaffing in zake dezer straf.

» Aenvaerdt, enz. »

Men leest in eenen brief uit Brussel:

Den 5 zyn er te Brussel zeer onrustbarende depesches ontvangen, betreffende de gezondheid van den hertog van Brabant. Hy moet, naer men vernemt, zich geroofzuckt hebben gezien op het eiland Sardinië aen wal te gaen, daer hy de reis niet kon voortzetten. Het pakeis van Victor-Emmanuel werd onmiddelyk voor hem ingezegt. Vandag morgend zyn laetere depesches ontvangen, meldende dat de ongesteldheid van den hertog niet van ernstigen aard is geweest en hy donderdag weder scheep kon gaen. Hy begeeft zich naer het zuiden van Vranckryk.

EENE MAEND OP SICILIE.

(Vervolg.)

De overblyfselen van het oude Agrigente liggen over de velden verspreid. Ik moest, om dezelve te bezoeken, my door een gids uit de stad doen vergezellen. Wy daedden langs een aengenamen, met olyf- en amandel boomen beplanten weg af, trokken vruchtbare velden door, en na een half uer loopens stonden wy midden onder graven en tempels.

De tempel van Juno Lucina rust op eene hooge rots: van de 34 vergroefde Dorische kolommen zyn slechts eenige min of meer gaef overgebleven. In de rots zyn grafkelders uitgehouwen, waervan de inwoners zich bedienen, om hun oogst te bergen.

Op omstreeks vierhonderd schreden afstand verheft zich de zoogenaemde tempel *der Eendragt*, een der best bewaerde van geheel Sicilie. In de middeleeuwen maekte men er eene Christenkapel van, die men aen den heiligen Gregorius toewydde; eerst in het laetst der vorige eeuw heeft men hem onverdeeld aen de kunst overgegeven. Wat de schoonheid en verhevenheid van zyn bouw betreft, is het een bewonderenswaerdig gedenkteeken.

Als men van den eenen tempel naer den anderen gaet, ontdekt men min of meer aenzienlyke brokken der muren van Agrigente. In hunne kalkachtige massa zyn op verschillende hoogten grafsteden, gewoonlyk in den vorm van ovenmonden, uitgehouwen.

De tempel van Hercules, dien men achter dien der Eendragt ziet, is slechts een hoop bouwvallen; eene enkele kolom is staende gebleven.

Eenige schreden verder stond weleer de tempel van den Olympischen Jupiter, die volgens Diodorus de grootste van Sicilie was. Hy is nooit voltooid geworden. Stukken van muren, reusachtige steenen, brokken van kolommen, wier groeven het ligchaem van een mensch kunnen bevatten, en stukken van beelden, die minstens 12 meters hoog geweest zyn, kunnen ons nu nog over de afmetingen van dit gebouw doen oordeelen.

Eindelyk noem ik nog den tempel van Castor en Pollux, waervan drie kolommen overbleven, en ten zuiden, buiten den stadsmuer, het vierkante gebouw met twee verdiepingen, waeraen men den naem van *Thero's graf* gegeven heeft.

VAN GIRGENTI NAER GASTROGIOVANNI — CALTANIZZETTA. CASTROGIOVANNI — HET MEER PERGUSA EN DE SCHAKIN VAN PROSERPINA.

Den 22ste September, by het opkomen der zon, verliet ik Girgenti. De toegangen der stad, opgeluisterd door het afwisselende groen van cactusplanten, granaet-, olyf- en amandelboomen, wemelden van stadwaerts gaende landlieden, sommige te voet, andere op muilezels met groote zwavelbrooden beladen, nog andere in kleine opene rytuigen, met levendige kleuren beschilderd.

Aen gene zyde van het dorp delle Grotte treft men die frischheid en levendigheid niet meer aen; men komt dan in eene bergachtige, dorre landstreek, wier voornaemste hulpbron in de ontginning der zout- en zwavelmynen bestaet.

Na in eene vry onzindelyke *fonduca* van het stadje Regalmuto ontbeten te hebben, trokken wy ongehinderd door Danicatti, welks bevolking men my als zeer roofzuchtig had afgeschilderd, en kwamen te Serra de Falco aen, waer ik een bewys ontving van de gastvryheid, welke de oude geschiedenis zoo zeer in de Siciliaenen pryst.

Van daer kwamen wy te Caltanizzetta. Dit is eene stad van 17000 inwoners; men gelooft, dat zy op de plaets van het oude Nizza staet. Zy is gedeeltelyk uit nuw opgebouwd ten gevolge harer verwoesting door de opstandelingen van Palermo in 1820, toen zy geweigerd had, deel aen de beweging te nemen, die voor de onafhankelykheid van Sicilie ondernomen was. In hare kerken vindt men de talrieden van het heilsche vuer, die de Siciliaenen zoo gaerne zien. Caltanizzetta bezit min rafe wateren, en zyne bewoners drysven een vry grooten handel in zout en zwavel. De omtrek is vruchtbaer in wyn, graen, olie en pimpernoten. Een berydbare weg van veertig myden lengte loopt van Caltanizzetta naer den weg tusschen Palermo en Messina.

Men ziet Castrogiovanni lang voor men er is, men moet zelfs vry wat bergen beklimmen en talryke heken overtrekken, voordat men aen den zigzagsgewyzen weg komt, die naer den top voert, waerachter zich deze stad, het oude Enna, het middelpunt, of zoo als de ouden spraken, de navel van Sicilie, verschuilt. De bevolking, die ruim 13000 zielen bedraegt, ziet er vry ellendig uit. Varkens en kippen zwerven door de straten. De bedelaers, zoo mannen als vrouwen, zyn ter nauwernood gekleed. Het geward der gegoede lieden heeft iets eigenaerdigs: de mannen dragen korte broeken en maken hun schoeisel met lange lederen riemen vast; de vrouwen bedekken zich of met den grooten zwarten mantel, die slechts het aengezigt zigtbaer laet, of met de zwarte of bruine mantille.

De deels gothisch, deels in den renaissancestyl gebouwde domkerk wordt van binnen door zeer kunstig versierde zwartachtig albasten kolommen ondersteund. Het merkwaerdigste aldaer bestaet in een antieken kroonkandelaer van wit marmer, zoo men zegt uit den tempel van Ceres afkomstig, een opschrift, dat den martelaer Primus vermeldt, zeer fraeije houten koorstoelen uit de zestiende eeuw, een